

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τὴν 15 Μαρτίου 1858. ΦΥΛ. 15

Ο ΔΑΝΤΗΣ.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ μεγαλοφυΐα πολλὰκις
συνοικειοῦνται. ΒΥΡΩΝ.

Υπάρχουσιν ἄνθρωποι προωρισμένοι νὰ καθίστανται τὰ ὑποδείγματα τῶν ἄλλων, καὶ τοιοῦτος εἶνε καὶ ὁ μέγας τῆς κολάσεως ἀσκητής. Ὁ βίος του διαιρεῖται εἰς τρία μεγάλα κεφάλαια, τὸν ἔρωτα, τὰ ἀξιώματα καὶ τὴν ἐξορίαν. Οἱ πρώτιστοι τῶν ποιητῶν, ὁ Ὀμηρος, ὁ Κερδάντης, ὁ Μίλτων καὶ ὁ Βύρων, πάντες ὑπέφερον καὶ δικαίως· ἀφοῦ τὸ βιβλίον των ὀρεῖται νὰ μείνῃ τὸ βιβλίον τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ μάθουν τὴν ζωὴν, καὶ ἡ ζωὴ διδάσκει εἰς μόνας τὰς συμφοράς. Ἴδου διατί ὁ Δάντης ὑπῆρξε τοσοῦτον δυστυχής· ἰδοὺ διατί ὁ Θεός, ὅστις ἐπιφορτίζεται τῆς ἀνατροφῆς τῶν διδασκάλων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνέμιξε τὸν Δάντην εἰς πάντα τῆς ἐποχῆς του τὰ συμβάντα.

Ὁ Δάντης ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντίᾳ κατὰ τὸ 1265 Μ. Χ. ἡ οἰκογένειά του ἦτο ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς πόλεως ταύτης, ἀνερχομένη χρονολογικῶς μέχρι τῶν Ῥωμαίων· παιδίον ἐτι ἀπώλεσε τὸν πατέρα του Ἀλιγιέρην· καὶ ἡ ἀνατροφή του ἐνεπιστεῖθη εἰς τὸν Βρουνέτον Λατίνον, περίφημον Γραμματικόν.

Ἐν τῇ νεαρᾷ του ἡλικίᾳ ὑπῆρξε θιασώτης τῶν τριῶν τούτων

ὠραιότερων ἀγλαϊσμάτων πάντος ἀνθρώπου, τῆς ἐπιστήμης, τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Μετὰ τὴν μακρὰν του εἰς τὴν φυσικὴν, θεολογίαν καὶ ἀστρονομίαν ἐνασχόλησιν ἐπορεύετο εἰς τὸν ἀγαπητὸν του μουσικὸν Κασέλαν, καὶ μετ' αὐτοῦ διήγεν ὥρας ὀλοκλήρους πλέων εἰς κύματα ἀρμονίας.

Εἶπομεν ὅτι διδάσκαλος τοῦ Δάντου ὑπῆρξεν ὁ Βρουνέτος, ἀλλ' ἠπατήθημεν ὑπῆρξεν ἡ Βεατρίκη, μίᾳ γυνὴ, ὁ ἔρως.

Κατὰ τὸν Μαῖον, ὅτε ἡ γῆ ἅπασα ὑπὸ ἀνθέων καλύπτεται, εὐνεθίζον ἐν Φλωρεντίᾳ ὅλοι οἱ κάτοικοι, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, εὐγενεῖς καὶ ὄχλος, νὰ συναθροίζωνται εἰς πανηγύρεις καὶ εὐωχίας. Τότε εἰς ἓκ τῶν πρώτων κατῳκίων τῆς πόλεως, Φόλκος Πορτινάρης, προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς γείτονας καὶ φίλους σου διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἐπιστροφήν τῶν ὠραίων ἡμερῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσῆλθε ὁ Δάντης, μόλις ἤδη δεκαετής. Ἐν μέσῳ τῆς πανηγύρεως ὁ Δάντης παίζων μετὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν εἶδε τὴν θυγατέρα τοῦ Φόλκου, ἐνεαετῆ μόλις, καὶ ἦν κατὰ συγκοπήν ἐκάλουν Βίκην, ἀντὶ Βεατρίκην. Κοράσιον ὠραιότατον παρὰ πάντων καλοῦμενον Angioletta (ἀγγελάκι). Ἡ θέξις τῆς ἐξέπληξε τὸν μικρὸν Δάντην, καὶ τὸν κατέστησεν ἀκίνητον ὁμοίᾳζε πρὸς ἀνθρωπὸν ἐξαίφνης ἐκ σκοτεινοτάτου θαλάμου εἰσερχόμενον εἰς ὀλοφώτιστον αἴθουσαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ ἔρως κατέστη ἀπόλυτος αὐτοῦ κύριος. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τίνος χρόνου ἐφανερωθεῖσα αὐτῷ ἡ θαυμασιὰ κόρη, ἐν δημοσίᾳ τινὶ ὁδῷ, λευκὰ ἐνδεδυμένη μετὰ δύο ὠραίων ὑπερτέρων κυριῶν τῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Δάντης ἴστατο ὅλος τρέμων καὶ μετ' ἀνεκφράστου χάριτος τὸν ἐχαιρέτισεν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐναρέτως, ὥστε ὁ Δάντης ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ ὄρια τῆς μακαριότητος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ψάλτης τοῦ Ἄδου ἀπεμακρύνθη τοῦ πλῆθους, καὶ πανταχοῦ αὐτὴν μόνην ἐσκέπτετο, καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτός της.

Ἀλλ' ἐν ἀκμαιοτάτῃ ἡλικίᾳ τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ γοητευτικὸν πλάσμα, ὑπὸ λύπης καὶ ἀσθενείας καταστραφέν ἀπέθανεν, ἐγκαταλείψαν τὸν δυστυχῆ ἐρωμένον, ὅστις

Εἰς κύκλον μαιταιότητος, εἰς ἔδαφος κυμάτων

Τ' ἀμφιβολία τοῦ μέλλοντος θεμέλια χαράττων

Νὰ ἀρεγείρη ἠλιπίεν ἐνδαιμονίας τείχη...

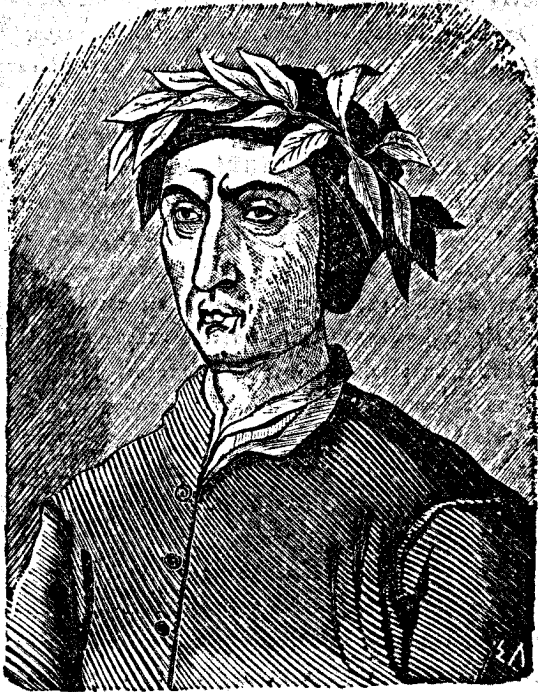
εἰς τρομερὰν ἀπελπισίαν, εἰς Ωκεανὸν ὀδύνης. Οὐδέποτε καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὸ σέλας τῆς τρυφερᾶς του ἠλικίας· μάλιστα ἵνα διανωσθῇ τὴν μνήμην της, παραιοῦσεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγα του ἔργον. Ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς φαντασίας του ἀπαρτίζεται τὸ συγκινητικὸν ἐρωτικὸν δρᾶμα, ὅπερ τοιαύτην ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαβε θλιβεράν καταστροφὴν.

Μετὰ τινα χρόνον, ὡς λέγει ὁ σύγχρονός του Βοκκάκιος, οἱ γονεῖς τοῦ ποιητοῦ, καταθρουβηθέντες ἐκ τῆς λύπης του, ἠθέλησαν νὰ τὸν νομφεύσωσιν· ἀλλ' ὁ μετὰ τῆς Γέμμας Δονάτι γάμος του, ἐξ ἧς ἔσχε δύο τέκνα, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ τῆς Πολιτείας, καὶ γενόμενος τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰς ὑψηλοτέρας βαθμίδας· οὐχὶ τυχαίως, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν ὡς συνήθως ἐγένετο κατ' ἐκείνας τοὺς χρόνους. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ἡ ἐξορία του, καὶ πᾶσαι αἱ μετέπειτα δυστυχίαι του, ἃς ὤφειλε νὰ ὑποφέρῃ κατὰ τὴν ζωὴν του, καθὼς αὐτὸς οὗτος εἰς φίλον του τινὰ γράφει. Ἐπειδὴ ἀναφλεχθέντος ἐν Φλωρεντίᾳ τοῦ πυρὸς τῶν πατριῶν, ἦτοι τῆς *Λευκῆς* καὶ *Μελαινῆς*, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπάσης τῆς πόλεως ἐν ταραχῇ καὶ ἀμφιβολίᾳ εὐρισκομένης, κατὰ παρακίνησιν τῆς πατρίας τῶν Μελαινῶν ἐνεργείᾳ τοῦ πάπα Βονιφατίου προσεκλήθη ὁ Κάρολος Βαλοᾶ, εἰς τῶν βασιλικῶν τῆς Γαλλίας νὰ εἰρηνοποιήσῃ τοὺς πολίτας, καὶ ν' ἀναμορφώσῃ τὴν πολιτείαν. Ἀλλ' ἀνακαλύψαντες τοῦτο οἱ τῆς ἐτέρας πατρίας, κατεθροῦβησαν τὴν πόλιν καὶ ἐνοπλοὶ ἐπορεύθησαν εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν μεμφόμενοι τὴν ἰδιωτικῶς γενομένην ταύτην ἀνάθεσιν καὶ ζητοῦντες τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος. Ἢ ἐναντία μερὶς, ἧτις τὰ πάντα ἐνήργησε, φοβηθεῖσα, ἔλαβε καὶ αὐτὴ τὰ ὄπλα καὶ ἐξέφρασεν ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων παράπονα κατὰ τῶν ἐναντίων, οἵτινες ἀνευ ἀδείας ὠπλίσθησαν καὶ ἐνεδυναμώθησαν, βεβαιοῦσα ὅτι διὰ διαφόρων προφάσεων ζητοῦσι νὰ τοὺς διώξωσι, καὶ τούτου ἕνεκα θέλουσι καὶ οὗτοι νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τῶν ὡς ταραξίαι τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Ἀμφότερα τὰ μέρη διὰ στρατιωτικῶν καὶ φατριασῶν παρεσκευάσθησαν. Ὁ φόβος, ἡ φρίκη καὶ ὁ κίνδυνος ἦτο μέγιστος. Ὅθεν οἱ ἄρχοντες βλέποντες τὴν πόλιν ἐν ὄπλοις καὶ ἀταξίᾳ, κατὰ συμβουλήν τοῦ Δάντου λαβόντες τ' ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ μέτρα, ἐξώρισαν εἰς τὰ σύνορα τοὺς ἀρχηγούς τῶν δύο κομμάτων. Τοῦτο ἔδωκεν ἀρχετὴν σημαντικότητά εἰς τὸν Δάντην· καὶ ἐν τούτοις ἐκατηγόρηθη ὡς οὐδὲν λαβῶν μέρος, ὡς κλίνων μᾶλλον πρὸς τοὺς Λευκοὺς, καὶ ὡς δυσαρεστῆς ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ καλέσῃ τὸν Κάρολον Βαλοῦ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, λέγων αὐτῇ αἰτίαν σκανδάλου καὶ δακρύων ἐν τῇ πόλει. Ἡῤῥῆσε μετὰ ταῦτα ὑπερβολικῶς τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος, ὅτε αἰφνης φαίνεται ἡ φατρία τῶν Λευκῶν ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ἡ βίερα μένουσα ἀδικῶς ἐκτός. Ἐν τοιαύτῃ ἀνωμαλίᾳ πραγμάτων ἦλθεν ὁ Κάρολος, ὅστις χάριν τοῦ πρὸς τὸν πάππαν σεβασμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τιμῶν· πιστεύσας δὲ οὗτος πάραυτα εἰς τοὺς ἐν τοῖς συνόροις πολίτας, διὰ διαφόρων προφάσεων καὶ αἰτιῶν ἀπέδιωξε τὴν φατρίαν τῶν Λευκῶν. Ἐν τούτοις ἐγένετο ἀνάκρισις κατὰ τῶν προὑπαρχόντων διοικητῶν, καὶ παρὰ τοῦ Κόμητος Γαβριέλλῃ ἄρχοντος τότε τῆς Φλωρεντίας ἐγκαλεῖται ὁ Δάντης· ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς, ὡς εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ῥώμην ἀποσταλεὶς πρὸς τὴν πάππαν ὑπὲρ τῆς συμφωνίας καὶ εἰρήνης τῶν πολιτῶν, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, δημευθέντων τῶν ὑπαρχόντων του, καίτοι προηγουμένως ὑπὸ τῆς ἐναντίας μερίδος κλαπέντων καὶ διαφθαρέντων. Μαθὼν ὁ Δάντης τὴν καταστροφὴν του ἀνεχώρησε διὰ Σιένην ὅπου ἐβίβασε τάχιστα. Ἐκεῖ ἐμαθε λεπτομερέστερον τὴν δυστυχίαν του καὶ οὐδεμίαν βλίπων θεραπείαν συνηνώθη μετὰ τῶν λοιπῶν φυγάδων, οἵτινες ἐγκρατεστάθησαν εἰς Ἀρέττιον μέγα ἐκεῖ ἀποτελέσαντες στρατόπεδον καὶ ἐκλέξαντες στρατηγὸν τὸν κόμητα Ἀλέξανδρον Ραμέναν, ἀνακηρύξαντες προσέτι καὶ 12 συμβούλους των, ἐν οἷς καὶ τὸν Δάντην· καὶ οἵτινες τέλος ἀπὸ ἐλπίδος εἰς ἐλπίδα πίπτοντες, διέμεινον ἐκεῖ μέχρι τοῦ 1304. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ μεγίστου πλήθους ἐκ διαφόρων πόλεων συλλεγόντος ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Φλωρεντίαν· ὅθεν καταλαβόντες ἐξ ἀπρόσπρου μίαν τῶν πόλεων αὐτῆς, ἐνίκησαν μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ

μετά ταῦτα ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσι ἀπρακτοί. Καταστραφείσης λοιπὸν καὶ αὐτῆς τῆς ἐλπίδος, ὁ Δάντης ἐστοχάσθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ χάσῃ καιρὸν, καὶ ἀναχωρήσας ἐπορεύθη εἰς Βερόνην, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον, ζητῶν δι' ἀγαθῶν ἔργων καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ν' ἀπολαύσῃ τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φλωρεντίαν δι' ἐκουσίας ἀνακλήσεως τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς· πρὸς τοῦτο δὲ ἐνησχολήθη ἀρκυτὰ καὶ πολλάκις ἔγραψεν οὐ μόνον εἰς διακεκριμένους πολίτας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν λαὸν αὐτόν,

Ἀλλὰ βλέπων ματαιουμένους τοὺς σκοποὺς του, ἐγκατέλειψε τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐλθὼν εἰς Παρίσιους, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας· ἔκατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐξελέχθη αὐτοκράτωρ ὁ Ἀρβίγγος Λουξεμβούργος. Ἐκ τῆς ἐκλογῆς τούτου ὅλη ἡ Ἰταλία μεγάλους νεωτερισμοὺς ἤλπει·

σεν· και ὁ Δάντης χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ τὴν χάριν τοῦ ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζόνως ἤρχισε νὰ περιῦβρίζῃ τοὺς κρατοῦντας τῆς πατρίδος του, ἀποκλιῶν αὐτοὺς κακούργους καὶ αἰσχροὺς, ἀπειλῶν αὐτοὺς διὰ τρομερᾶς ἐκδικήσεως ἐκτελεσθείσης δυνάμει τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀλλ' ἀποθανόντος τούτου μετ' ἀπέπειραν εἰσβολῆς του κατὰ τῆς Φλωρεντίας, ἀπέβαλεν ὁ Δάντης πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ σένης διήλθεν τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του διατρίβων εἰς διαφόρους χώρας τῆς Λαμβαρδίας, τῆς Τασκάνας, καὶ Ῥωμανίας ὑπὸ τὴν προστασίαν διαφόρων κυρίων. Τελευταῖον πορευθεὶς εἰς Ῥαβέναν, ἔλαβε λαμπρὰν ὑποδεξίωσιν ὑπὸ τοῦ Γουίδου Νοβέλλου, ἀρχοντος τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅστις ἐπαραιμύθησεν ὅσον ἠδύνατο τὴν καταβεβλημένην ψυχὴν του, καὶ ἐπέδαψίλευεν αὐτῷ πᾶσαν βοήθειαν. Παρ' αὐτῷ διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του, ὅστις συνέβη τὴν 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1321, κατὰ τὸ ἕβον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ εὐγενὴς φίλος διέταξε νὰ κοσμηθῇ ὁ νεκρὸς τοῦ ποιητοῦ διὰ λαμπρῶν ποιντικῶν κοσμημάτων, καὶ νὰ μετανεχθῇ ἐπ' ἄμων τῶν ἐπισσημοτέρων τῆς Ῥαβέννης πολιτῶν μέχρι τῆς ἐκκλησίας μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τοιοῦτον ἄνδρα τιμῆς, καὶ εἰς μαρμαρίνην κάλπην, εἰσέτι διατηρουμένην, ν' ἀποτεθῇ. Ὁ Δάντης ὑπῆρξεν ἀ.θ. ἄνθρωπος εὐγενέστατος, ἔχων ἀναδρομὴν μετρίαν, τὸ πρόσωπον ὡραῖον, ἀλλὰ πλήρες σοβαρότητος. Τὸ δῆμα του ἦτο ὑπομέλαν, ἡ κόμη καὶ τὸ γένυ του πυκνά, μαῦρα καὶ οὐλα· ἡ ὄψις του δὲ αἰείποτε ἀπέπνεε τὴν μελαγχολίαν. Ὁμίλει σπανίως καὶ ἀργά, ἀλλ' εἰς τὰς ἀπαντήσεις του ὑπῆρχε λεπτός καὶ χαρίεις.

Ἡ κοίτησίς του πρὸς τὴν ἰδίως κατέγιεν ὑπῆρξεν οὐχὶ ἄγονος, πτωχὴ, καὶ φανταστικὴ· ἀλλὰ γονιμοποιουμένη, πλουτιζομένη, καὶ κραταιουμένη ὑπὸ ἀληθοῦς ἐπιστήμης, καὶ ὑπὸ πολλῶν διδασκαλιῶν· τούτου ἕνεκα κατὰ πολὺ ὑπερέτρησε πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραψάντων Ἰταλῶν. Ἡ κωμῶδιά του εἶνε ἀληθῶς θαυμασία καὶ ἀξία τοῦ τίτλου θεία, διὰ τὴν εὐροίαν καὶ σπουδαίότητα τῆς ὕλης, διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἔμφρονος ἐπιστημονικοῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς λόγου του, διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ θαυμάσιον ἀφθονίαν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπαντουμένων εἰκόνων καὶ γνώσεων. Τὸ πρωτεῦον τοῦτο

μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ ἤρχισεν ὁ Δάντης πρὸ τῆς ἐξορίας του καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ τοῦ τὸ ἐτελείωσεν, ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἔργῳ του αὐτῷ.

Δύναται τις, νὰ εἴπῃ, λέγει ἡ Κυρία Στάελ, ὅτι ὁ Δάντης, ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του, μετέφερεν εἰς τὰς φανταστικὰς του χῶρας τὰς βρασάνους, αἵτινες τὸν κάτεχεν ὁ βῶσκον. Αἱ σκιά τῶν ἀκαταπαύτως ζητοῦν εἰδήσεις περὶ τῆς ζωῆς, ὡς ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐξετάζει περὶ τῆς πατρίδος του, καὶ ὁ Ἄδης παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τὰ χρώματα τῆς ἐξορίας.

Τῆς κολάσεως ὁ ψάλτης εἰς τῶν σπλάγχων του τὰ βάθη

Τῆς κολάσεως ἐκεῖνα συνησθάνετο τὰ πάθη.

(Περιπλανώμενος Α. Σούτζου).

Ἐγραψε προσέτι καὶ τινὰς ἠθικὰς ᾠδὰς καὶ ἀσμάτια (sonetti). Αἱ ᾠδαὶ του εἰσὶν ἐντελεῖς, ὠραῖαι καὶ πλῆρει ὑψηλῶν ἰδεῶν, καὶ πᾶσαι ἔχουσι λαμπρὰν ἀρχὴν.

ὦ ἔρω, ὅστις τὴν ἰσχνὴν ἐξ οὐρανοῦ λαμβάνεις

Καθὼς ὁ ἥλιος τὸ φῶς! . . .

Ἐνθα φιλοσοφικῶς καὶ λεπτῶς παραβάλλει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἡλίου μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἡ ἑτέρα ἦτις ἀρχεται.

Τρεῖς κόραι τὴν καρδίαν μου ἐκύκλωσαν ὠραῖαι . . .
καὶ ἡ ἑτέρα

Σεῖς αἵτινες τὸν ἔρωτα, γυναῖκες, ἐρροεῖτε.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰς πολλὰς ἑτέρας ᾠδὰς του εἶνε λεπτὸς, εὐφυῆς καὶ ἐπιστήμων. Εἰς τὰ ἀσμάτια του δὲν εἶνε τοιοῦτος. Ἐγραψε προσέτι καὶ Λατινιστὶ ἐν ποιητικῷ καὶ πεζῷ λόγῳ ἐν τῷ πεζῷ βιβλίον τι ἐπικαλούμενον *Morarchia* καὶ ἑτερόν τι *De vulgare eloquio* (περὶ τῆς κοινῆς εὐγλωττίας)· προσέτι καὶ τινὰς ἐπιστολάς. Ἐν στίχοις δὲ τινὰς βουκολικὰς ποιήσεις καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς κωμωδίας του εἰς στίχους ἠρωϊκοῦς· ἀλλὰ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὸ ὕφος δὲν ἐπροχώρησεν.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΑΝΗ.

(Όρα προηγούμενον φυλλάδιον).

— Είμαι έρωτεύμενός.

— Πρόστρε, θά τήν πάθης. Εγώ ούδεμίαν έρωτεύομαι. Άγαπώ μάνιωδώς τās γυναίκας, και τās άγαπώ δλας. Λοιπόν πώς πηγαίνεις με τὸ πάθος σου;

— Ω! είσέτι δέν παρήλθον τέσσαρες ήμέραι...

— Τέσσαρες ήμέραι! Ω! άφε; με νά γελάσω... Απέκτησα έκτώ εις 4 ήμέρας. Αί γυναίκες, ώς βλέπεις, δέν ζητοῦν άλλο... Γνωρίζεις τί είπεν ὁ Πιρών;... Καλά... Ὅποιας ήλικίας εἶνε ἡ έρωμένη σου;

— Νομίζω δεκαπεντούτις.

— Δεκαπεντούτις! θά εἶνε αρκετά τροχισμένη. Άκουσον πρέπει νά γράψης, πρέπει νά εξηγηθῆς... Μόλις σās είδον, κυρία, και ὁ Έρωσ άνεβλάστησεν... και άλλας τοιαύτας μωρολογίας... Και ύπογράφου Αλφρέδος, Εύγένιος, Αρθούρος...

— Σενβάλ...

— Και Σενβάλ· είπέ ὅτι θέλεις και ζητεῖς συνέντευξιν διὰ τήν επαύριον· άκουσον έν αὐτοσχέδιον περιστατικόν μου, και ὀδηγήσου· ίδου εις βόστρυξ μιᾶς μικρᾶς ξανθῆς, τῆς Εὐφρασίας, τὸν ὅποιον έλυσα τήν παρελθούσαν εβδομάδα. Εἰς τήν πρώτην επιστολήν ἡ μικρά υπέκυψεν. Συνήθως εγώ δέν γράφω επιστολάς· πλησιάζω γυναίκα τινά, ἥτις μοι άρέσκει, εις τήν έκκλησίαν, εις τήν ὁδόν, και ὅπου άλλοῦ τύχει. Εκείνη με λέγει: Ελα, τελειώσατε κύριε, λάβετε τὸν δρόμον σας. Εγώ άνθίσταμαι. Εκείνη με κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ βραχίονος· εγώ δέν απομακρύνομαι· τέλος μειδιᾷ. Τότε δεικνύω πρὸς αὐτήν έν μικρὸν γράμμα μου, τὸ ὅποιον λαμβάνει. Εἶνε τὸ γράμμα τῆς συνεντεύξεως· και ἡ ὑπόθεσις έτελεί-

λείωσεν». Ἦλθον εἰς θέσιν νὰ γονατίσω ἐνώπιον τοῦ φίλου μου, καὶ νὰ τὸν ἀφήσω διὰ νὰ γράψω τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Πεντάκις ἀντέγραψά τὴν ἐπιστολήν μου, ἣτις συνετέθη κατὰ τὸ ἐπιστολικὸν ὕφος τῆς ῥητορικῆς τοῦ Δυμέρον. Τελευταίον τὴν ἀντέγραψα ἐπὶ ὠραιότατου χάρτου, παρενθέσας χλωρὰ ἀνθή καὶ μίαν μικρὰν ἐρυθρὰν εἰκόνα παριστάουσαν τὸν Ἔρωτα ἀφίνοντα βέλος ἐπὶ πτερωτῆς καρδίας καὶ ὑπεγράφην εἰς αὐτὴν Σαινδάλ.

Δύο ἡμέραι παρῆλθον μέχρις οὗ εὐρω εὐκαιρὸν περίστασιν. Ὅταν δὲ ἡ Φανῆ ἐφάνη, τὴν ἐπλησίασα, καὶ τῇ εἶπον σιγαλῶς.

« Λάβετε ἐν μικρὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον σὰς ἔπεσεν ».

Ὁ Λακλὸς μὲ εἶχε διδάξει τὸ μέσον τοῦτο.

« Ὅχι, δὲν ἔπεσεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ γραμματίον τοῦτο » μὲ εἶπεν ἡ νεᾶνις, καὶ ἀπέρριψε αὐτὸ μακρὰν μετὰ περιφρόνησεως· ἐγένετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δι' ἐμὲ ἐκλειψίς ἡλίου· ἡ γῆ ἐσειέθη· τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τοὺς κροτάφους μου· Ἡ κυρία Βοαγέρ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν καὶ μὲ τὴν ἔδωκε, λέγουσα, ὅτι τὸ ἀναγνωστήριόν της εἶνε οἰκία ἐντιμος, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ μὴ μὲ δεχθῆ πλέον ἐντὸς αὐτοῦ.

« Ἐὰν δὲν εἴσθε ἀμαθὲς, ἀνέκραξα ἐν τῷ ἐρεθισμῷ τῆς ὀργῆς μου, ἣτις μὲ ἐπροφύλαξεν ἐκ λειποθυμίας, ἠθέλητε μάθει ὅτι ὁ Λακλὸς, ὁ Βοσκάκιος, ὁ Λαφονταῖνος, ὁ Λουβέτος, ὁ Μοντεσκιού... »

Ἡ κυρία Βοαγέρ, περίφοβος γενομένη, ἐφώναξε βοήθειαν· καὶ ἐγὼ ἔφυγον διὰ τὸ ἀποφύγω τ' ἀναθήματα τῶν γειτόνων.

Εἰς πρώτην συνάντησιν μετὰ τοῦ συμμαθητοῦ μου, τῷ ἐδιηγήθη τὸ συμβάν μου.

— Φαντάσου, τῷ εἶπεν, ὅτι ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς ὄλους τοὺς διαδόλους.

— Κάλλιστα!

— Πῶς; κάλλιστα;

— Βεβαιότατα· ἠθέλησε νὰ σοῦ δώσῃ ἐν μάθημα. Δίδεις εἰς τὴν μικρὰν ἐπιστολήν ἐνώπιον τῆς γραφαῖς· ἡ μικρὰ παροργίζεται καὶ δικαίως. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ χθὲς μετὰ τὴν Ζωὴν. Ἐνῶ ἐπεριπάτει μετὰ τῆς Οσίας της, τῇ δεικνύω τὴν ἐπιστολήν μου,

καὶ αὐτὴ ἀποτοῦρει ἀποτόμως τὰς χεῖράς της. Πρέπει, φίλε μου, νὰ γνωρίζῃ τις νὰ φέρεται ὅπως πρέπει.

— Ἐν τούτοις ἀνέγνωσα εἰς τὸν Λακλόν . . .

— Δὲν πρόκειται τὴν ὥραν περὶ τοῦ Λακλός· ὡς βλέπω εἶσαι παιδίον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδιώχθης ἐκ τοῦ ἀναγνωστηρίου πρέπει νὰ πλησιάσῃς τὴν ὥραιαν σου τὴν ἐσπέραν, ὅτε βέβαια ἐξέρχεται εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της. Πρὸ πάντων περιμένει τὴν νύκτα, καὶ σοὶ ἐγγυῶμαι τὴν ἐπιτυχίαν ».

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν κατὰ τὸ λυκόφως ἤρχισα τὸν περίπατόν μου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κυρίας Φανῆς. Αὐτὴ ἐκέντα ὀπισθεν τοῦ ὑαλώματος τοῦ περαθύρου της, καὶ εἰς πᾶσαν ἐκφυγὴν τῆς βελόνης παρετήρει εἰς τὴν ὁδόν. Τετράκις διεσταυρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μας, καὶ ἐπίστευσα ὅτι ἀνεκάλυπτον ἐπὶ τοῦ ὡραίου προσώπου της, ὑπὸ τὸ ἕλωμα, ἰχθὺς μετανοίας. « Καλὰ πηγαίνομεν » εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τὸ λιθόστρωτον εὐχαρίστησι τοῦ; πόδας μου ὑπὲρ τάπτα ἐκ βελούθου.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός ἡ Κ. Φανῆ ἀνέτειλεν ὡς φωτοβόλος ἀστὴρ ἐπὶ τοῦ ὀριζήσαντος τῆς θύρας της.

« Ἄ! εἶπον σιγαλῶς, λοιπὸν ἐπερίμενε τὴν νύκτα! Μὴ βιαζώμεθα, μηδὲ φανῶμεν θρασεῖς ἤδη ὅτε ἡ ὑπόθεσις πηγαίνει κατὰ ῥοῦν. ὦ! ὅποια νύξ! Qualis nox! Dii, Deoque! ὦ Τίβουλλε, ὦ Κάτουλλε! Cras amet qui nunquam amavit (Ἄς ἀγαπήσῃ αὔριον, ὅστις οὐδέποτε ἠγάπησεν). ὦ Βοκκάκιε! Πῶς ἐγνώρισαν τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν! Τί μωρία νὰ ἐγχειρίσω ἐπιστολὴν ἐνώπιον τῆς Κυρ. Βοκγέρ! Ποῦ λοιπὸν εἶχον τὴν κεφαλὴν μου;

« ἰδοὺ τὴν! πόσον εἶνε ὡραία! ἰδοὺ τὴν μὲ περιμένει!

Ὅταν τὴν φίλην τοῦ τις προσμένει

Ἡ προσδοκία πόσον σκληρὰ!

Καὶ ἐν τούτοις πόσον εὐτυχισμένη

Τῆς συνενταύξεως ἡ χαρὰ!

« Ἐμειδιάσας, ὦ γυνὴ παραδοθεῖσα! Τέλος πάντων ἔχω μίαν! καὶ εἶνε ἡ πρώτη· ἀλλ' ἀκριβὰ τὴν ἀπῆλαυσα. Ἄς προχωρήσω ».

Διέκοψα ἀποτόμως τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοῦ περιπάτου μου, καὶ ἐπροχώρησα μετὰ τόλμης πρὸς τὴν θύραν, ὅπου ἠκτινοβόλει ὁ

ὁ ἄγγελος τοῦ ἔρωτός μου. Ἡ ἐπιστολή ἐκύλησεν εἰς τὴν χεῖρα μου. Ἐκλίνα εὐσεβάστως· αὐτὴ ἀκίνητος μὲ παρετήρει.

— Κυρία μου, τῇ εἶπον, ἐπιτρέψατε ἀδιακρισίαν πηγάζουσαν. . .

Καὶ ἐκείνη διακόπτουσά με,

— Τί ζητεῖτε, κύριε ; μὲ εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας, ἀλλ' ἀποφασιστικῆς·

— Βλέπετε εἰς τοὺς πόδας σας . . .

Ἦκουσα μέγαν καγχασμὸν καὶ κρότον θύρας κλειομένης πρὸ τοῦ κεκλιμένου εὐσεβάστως μετώπου μου.

Ἐμείνα ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἀπολιθωμένος ὡς ὁ λίθος τῆς θύρας ἐκείνης. Ὁ καγχασμὸς διέτρεχε τὴν κεφαλὴν μου, ὡς ἀνάπαλις κώδωνος, καὶ οὐδὲν τρομερώτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τῆς σιωπηλῆς καὶ ἐρήμου θύρας, ἥτις κατέστρεψε τὴν ἐρωτικὴν μου ἔξομολόγησιν. Πρὸς ἐσχάτην μου δὲ δυστυχίαν φωνὴ ἀνδρὸς ἔπεσε καθέτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μετὰ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἐρωτήσεως,

— Τί κάμνετε αὐτοῦ, κύριε ;

Ἦτον ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκίας, ὅστις ἰδὼν με περιφερόμενον εἰς τὴν ὁδὸν πρὸ μιᾶς ὥρας, κατεσκόπευεν τὰς νυκτερινὰς μου ἐνέδρας.

Μὲ ὑγροὺς ὀφθαλμούς ἀπεμακρύνθη τὸ θεῖτρον τῆς ἀπαρτισθείσης δυστυχίας μου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου μὲ ἕνα τῶν πυρετῶν ἐκείνων, τοὺς ἀποίους εἰσέτι οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατατάξωσιν εἰς κλάσιν τινα. Διακρίνας ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τὸν Λακλὸς, τὸν Λαφονταῖνον, τὸν Βοκκάκιον, τὸν Μοντεσκιὸν καὶ τὸν Λουβέταν κατελήφθη ὑπὸ τρομεροῦ ἀναβρασμοῦ ὀργῆς.

— Κακοῦργοι, ἀνέκραξα, δὲν θὰ χαρῆτε πλέον τὸν καρπὸν τῶν ἀπατῶν σας.— Καὶ τοὺς διέσχισα μετὰ μανίας ἐκδικήσεως, ἥτις μὲ ὠφέλει. Ἀλλ' ἐνῶ τοὺς ἐσχιζὼν ἀντελαμβάνομην εἰσέτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῶν φράσεων, αἵτινες συνέστελλον τοὺς δακτύλους μου. Ἐὸ μαρκέσιος τοῦ Βλανζὲ κατέχτα γυναικα τινα λαμβάνων ταμβάκον.— Ὁ Βαλσὰν ἐμέτρει κατὰ μόδιον τὰ δακτυλίδια τῶν θυμῶν

των του, ως συνέβη εις τους Ρωμαίους (ππεις μετα την εν Κάν-
 ναις μάχην. — γυνή προσβεβλημένη, γυνή δελεασμένη ήτον το
 σύμβολον του Βιλιμόντ ». Κατεπάτησα υπό τους πόδας μου και
 αυτούς και τὰ σύμβολά των. Και μάλιστα τον Μοντεσκιού, ουτινος
 έκαρatóμησα και την ύπαρχουσαν εν τή οικία μου προτομήν.

Την έπαύριον, ανεχώρησα δια μακρόν ταξείδιον καθ' ο άπήντου
 μόνον ξενοδόχους κεκοσμημένας δια τής ευπρεπειας και αρετής! Ω!
 Εάν είχαν τον Βοκκάκιον και Λαφονταϊνον υπό τους πόδας μου!

Μετα 17 έτη, εύρισκόμενος εις αίθουσαν τινα των Παρισίων,
 κατά το παρελθόν θέρος, ήκουσα να λαλώσι περι κυρίας, ής το
 όνομα και ή μορφή με εξέπληξαν. Έφερα την καθέδραν μου πλη-
 σίον της, και την υπεχρέωσα να έλθη, εις συνομιλίαν μετ' έμου.
 Εύρισκον το ήραϊον τουτο πλάσμα πολύ πνευμετώδες, και πλη-
 ρες θελγήτρων εν τή συναναστροφή του. Αέξεις τινες τυχαίως
 πεσοῦσαι εκ του στόματός της με έβύθισαν εις όνειροπολήσεις,
 και μ' έθορύθησαν δι' ανεκφράσων συγκινήσεων, και φρούδων ανα-
 μνήσεων. Συνήθροισα άπάσας μου τας δυνάμεις δια να εισέλθω
 εις την ζωήν μου και ανερευνήσω το παρελθόν μου. Απετόλμησα
 να την έρωτήσω το παρώνυμον της.

— Ιωσηφίνα, με είπεν.

— Ιωσηφίνα... ή;

— Φανή.

— Ναί, αυτό είνε· είσθε σεις.

Και τή είπον το όνομά μου· υπενθύμισά εις αυτήν το αναγνω-
 στήριο, το τοσεῦτεν κληώς αποβρίφθεν γράμμα μου, την τοσοῦ-
 τον επιδεξιώς κλειθεισαν θύραν. Τα πάντα ενθυμήθη. Τήν παρε-
 τήρουν μετ' άλλοκοτου εύχαριστήσεως. Δεκαεπτά έτη δέν είχαν
 μετακινήση τας γραμμάς τής αρμονικής εκείνης μορφής· ήτο το
 αυτό εκείνο στόμα, το όποϊον ανοίγον έσχημάτιζε δύο άδαμάντινα
 τόξα· το αυτό μειδιάμα και ή δρόσος του ήραϊου χρόνου.

— Μοι επιτρέπετε, τή είπον, ν' αναλάβω το πάθος μου εκ
 τής θύρας, έπου το άφησα πρό 17 έτών;

— Όχι· δέν θα είσθε σήμεραν εύσυχέστερο;, με είπεν· είσθε
 δουξ ή Καρμηλίτης;

- Όχι, κυρία.
- Άλλ' ἐγὼ θέλω ν' ἀποθάνω δοῦκισσα ἢ Καρμηλίτης.
- Αἱ γυναῖκες εἶνε ἰσχυρότεραι παρ' ὅσον δὲν ἐφραταζόμεν.
- Ὡ βεβαίως, κύριε· εἶνε μόνον ἀσθενεῖς εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα.
- Καὶ ὁ Βοκκάκιος, κυρία;
- Ὁ Βοκκάκιος ἀπέθανε παρθένος καὶ μάρτυς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ποῦ κόλασμέτε φέρεσαι; ποῦ τρέχεις; μὴ ὁμοία
Διὰ τὴν μαύρην σου ψυχὴν ἢ κόλασις καὶ γῆ;
Ἐκδίλῃσιν ὁ πλάστης σου φωράζει, καὶ βαρεῖα
Κατάρρα, ὦ ταλαίπωρε θρητὲ, σὲ κυρηγεῖ.

— 000 —

Ἀπέβριψε τ' ἀργύρια ὁ βδελυκτὸς προδότης,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸν στήμονα γὰρ κόψῃ προσπαθεῖ,
Ἵπέρμαχον τὸν θάνατον ζητεῖ ἡ δολιότης,
Καὶ τῆς μαρίας τὴν ὀρμὴν τυφλῇ ἀκολουθεῖ.

— 000 —

Καὶ ὅμως τῆς ὑπάρξεως ὁ ἔρωσ εἰς τὰ στήθη,
"Ὅπου φρυάσσ' ἢ κόλασις, ἐγείρεται σφοδρῶς.
Καὶ ὅμως ἀπελπιστικὸς συλλογισμὸς τὸν πειθεῖ
"Ὅτι ὁ κόσμος δι' αὐτὸν στενὸς καὶ φοβερός.

— 000 —

» Ἀπόθανε, ἀπόθανε, νιὲ τῆς ἀμαρτίας!
» Τὰ ἄλγη ἔχουν τέρμα τῶν, τὸ τέρμα τῆς ζωῆς.
» Καρδία μου, ἀπόφρασις, μετὰ στιγμῆς βραχείας,
» Καὶ στεναγμοῦ, καὶ βάσανα κ' ἐλέγχουε θ' ἀγροῆς.

— 000 —

» Ἄλλ' ἂν ἀποῦ τὸ ράκος σου ὡς σπάρραγμα ἀφήσῃς
 » Εἰς τοὺς ἀπλήστους λάρυγγας ὀρνέων καὶ κυνῶν,
 » Ἄρ τοῦ φρικώδους δράματος βραδύναι ἢ ἄλβους,
 » Ἄρ πῆσω εἰς κολάσεως φρικτῶν Ὠκεανόν. . .

—οοο—

» Ἄς πῆσω! ἄς βασιαιθῶ! τ' ἀνάθεμα τοῦ κόσμου
 » Βαρύνει ἀνυπόφορον τὴν κεφαλὴν μου καίει
 » Τρομερωτάτη κόλασις καὶ ἄοσιτος ἐντός μου,
 » Καὶ μ' Ἐρινύας στυγερὰς τὸ πνεῦμα μου παλαίει ».

—οοο—

Ἀηλιπισμένως, λυσσῶδῶς ὁ πωλητὴς τοῦ πλῖστον
 Μὲ βρόχον περιέσφιξε τὸν βέβηλον λαιμόν του.
 Κ' ἐντείρω τὰς ὀδύνηράς ὁ τάλας συμφορὰς του,
 Τὸ πῆρας ἐφατάλιτο ταχὺ τῶν συμφορῶν του.

—οοο—

Τὸ κολασμένον σῶμα του δὲν ἤγγιζε τὸ χῶμα,
 Τὸ πνεῦμα του ἐφρόνασε τῆς φάρυγγος ἐντός,
 Ὡς βάραθρον τρομακτικῶν ἠνολύτο τὸ στόμα,
 Κ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπλεον εἰς Ἔρεβος νυκτός.

—οοο—

Τὸ τρομερόν του ἐγκλήμα ἐντοῦτοις ἐβλασφήμει·
 Πλὴν τέλος μετὰ βρῦχηθμοῦ ἐκτός ἀπετινάχθη
 Ἐκ τῆς πηλίνης φυλακῆς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐτόλμη
 Φρικώδης φύλαξις πρὸ αὐτοῦ δαυμόνων παρετάχθη.

—οοο—

Ἄλλ' αἴφνης τὸ ἀφήρησε ἡ Νέμεσις μετὰ φρίκης.
 Καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ τὸν δάκτυλόν της βάθει,
 Κ' ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἑλαράτου γράφει
 Τὴν μαύρην καταδίκην.

—οοο—

Μακρὰν ὀργίλην ἔπειτα μακρὰν τὸ ἀποφρίπτει,
 Ἐν ᾧ θριάμβου αἶρονται οἱ δαίμονες φωρῆν.
 Κ' ἡ γῆ ἐκ βάρβρων σείεται, καὶ νέφος μέλαν κρύπτει,
 Τῆς κακουργίας τὴν σκηρῆν.

—οοο—

Ὡς φέρετρον τοὺς ὤμονε τῶν εἰς τὸ φρικτὸν φοστῖον
 Προσέφερον οἱ δαίμονες καὶ εἰς τὸν Ἄδην κάτω
 Τὸ θῦμα κατεβίβαλον τῶν μαύρων Ἐριννύων
 Ἐγὼ τὴν ἀμαρτίαν του εἰάει καταγράτο.

—οοο—

Ἄλλ' ὅτε τοῦ Ἀχέροντος προσήγγισαν τὸ ρεῦμα,
 Τὸ ρεῦμα δρόμον ἤλλαξε φριττότῳ τῶν δαιμόνων·
 Ὁ Κέρβερος εἰσήγαγε καταπλαγεῖς καὶ μόνον
 Ὁ Κάϊρ ἐπλησίασε τὸ ἀδελφόν του πνεῦμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὑπόληψις τοῦ Δάντου, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ
 βάνουσοι ἔφαλλον τοὺς στίχους του καθ' ὁδὸν καὶ διηγούνται ὅτι
 ἡμέραν τινα ὁ Δάντης ἀπῆντησεν ὀνηλάτην ἀπαγγέλλοντα ἄσμα
 τι τῆς *Θιλας Κομφῶδιας*, ὅστις συγχρόνως προσώθει τοὺς ὄνους
 του, καὶ παρεκίνει αὐτοὺς νὰ βαδίζωσι παρενθέτων ἐνίοτε ἐν τῷ
 μέσῳ τοῦ στίχου τὴν λέξιν *Ἀρρί*, ἣτις ἀντιστοχεῖ πρὸς τὴν ἡμε-
 τέραν *Ντέ!* Ὁ Δάντης παροργισθεὶς τοῦ ἔδωκεν ἀρκετὰς ἐπὶ τῶν
 ὤμων λέγων, Ἐγὼ δὲν ἔθεσα αὐτὸ τὸ *Ἀρρί*. Προσέτι διηγούνται
 ὅτι διαβαίνων ποτὲ ἐκ τινος σιδηρουργείου ἤκουσε τὸν κύριόν του
 συνοδεύοντα τὸν ἦχον τοῦ ἄκμωνος διὰ τινος ᾠδῆς του, ἀλλὰ
 τοσοῦτον κατέστρεψε καὶ ἠκρωτηρίαζε τοὺς στίχους του, ὥστε
 ὁ Δάντης ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἐξυβριζόμενον. Ὅθεν εἰσελθὼν εἰς τὸ
 ἐργαστήριον ἤρχισεν νὰ ρίπτῃ κατὰ γῆς καὶ σίδηρα καὶ ἐργαλεῖα,
 καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐκπληττομένου τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ
 ἐρωτῶντός τι τρέχει, τί κάμνει, μήπως ἐτρελάθη, ὁ Δάντης ἀπι-
 κρίθη. Καὶ σὺ τί κάμνεις; Τὴν τέχνη μου ἀπῆντησεν ἐκείνος, ἀλλὰ
 σὺ ἔρχεσαι καὶ φθείρεις τὰ πράγματά μου πετῶν αὐτὰ κατὰ γῆς.
 Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ σοῦ φθείρω τὰ πράγματά σου, διατί

καταστρέφεις τὰ ἰδικά μου;— Ἀλλὰ τί σὰς καταστρέφω;— Ψάλλεις τὸ ᾄσμα μου, ὅχι ὅπως τὸ ἔγραψα· καὶ εἰζεύρεις ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μου τέχνη.

—οοο—

Διεδόθη φήμη ὅτι ἡ πρῶτα γυνῆστρια τοῦ ἐθνικοῦ μας Θεάτρου, (καθὼς κολακευτικῇ ἀδείᾳ λέγεται) ἀπεβλήθη. Τοῦτο ἐπιστεῦσαμεν ἰδόντες αὐτὴν ὡχρὰν καὶ κατηφῆ. Ἀλλ' εὐτυχῶς πάλιν ἐπανήλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῇ μεττεία, ὡς λέγουσι, μέλους τινος τῆς ἐπιτροπῆς.

—οοο—

Κατὰ τὴν ἐμολογίαν τοῦ βιβλιοδέτου τὸ Ἀθηναῖον ἔχει ἀνάγκην μόνον ραψίματος, ὃ δὲ Ἀριστοφάνης ἕνεκα τοῦ ὄγκου τοῦ κοπανισμοῦ καὶ δεσίματος.

—οοο—

Εἰς τὸν Σοφὸν αὐτοκράτορα Φριδερίκον τὸν μέγαν ἐπαρουσιάσθη ποτὲ ἐπιτροπὴ τις ἐκ μέρους διχονοοῦσας καὶ ἐριζούσας πόλεως, φέρουσα ἀναφορὰν πρὸς αὐτόν. Ὁ Φριδερίκος ὡς μόνην ἀπάντησιν πρὸς αὐτὴν εἶπε: Προσέχετε, μὴ διχνοεῖτε, διότι θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ σὰς στείλω λογιώτατον διοικητήν.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι.

—οοο—

Τοῦ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν, φίλε, ὄνοματός μου
 Αἱ δύο πρῶται πόλεως, εἶναι ὄνομασια,
 Αἱ ἄλλαι εἶν' ὀλόκληρον τ' ὄνομα τοῦ Πατρὸς μου,
 Τὸ ὄνομα μου δὲ Βασιλεύς . . . Ἀλλὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ

Π. Π.